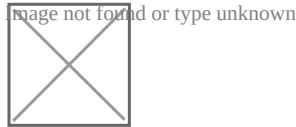

Οι πολύτιμες πνευματικές συμβουλές του μακαρίου Γ. Ευσέβιου Γιαννακάκη

/ [Πεμπτούσία](#)

* Αν καμιά φορά κάποιος συναντήσει ένα πειρασμό, να μην του φερθεί κάποιος καλά, να μην του μιλήσει καλά, να πει: «Τι ωραία πού είναι! Ευχαριστώ, Θεέ μου. Επέτρεψες να συμβεί αυτό για να βλέπω καλύτερα τον εαυτό μου...». Άμα κατορθώσουμε και αποτυπώσουμε στη σκέψη μας, στην καρδιά μας και στη ζωή μας το Σταυρό του Κυρίου, τον Εσταυρωμένο Ίησού, όποια δυσκολία κι αν συναντήσουμε, δεν θα σταθούμε. Ιησούς! Υπάρχει καλύτερο όνομα; Όνομα τυπωμένο στο κέντρο της ζωής μας.

* Ο πόνος είναι μαργαριτάρι. Είναι ο κρίκος πού σε ενώνει με τον Θεόν.

* Ευεργετικός ο καρκίνος. Οδηγεί σε μετάνοια.

* Χαρά σε κείνον πού είναι έτοιμος κι ας έχει καρκίνο. Στα χέρια του Θεού είμαστε. Οπωσδήποτε μια μέρα θα φύγουμε· αυτό είναι βέβαιο. Πιο φοβερός είναι ο καρκίνος της ψυχής, η αμαρτία, τον οποίο ουδόλως υπολογίζουν οί κοσμικοί άνθρωποι.

* Είτε πέντε χρόνια ζήσει κανείς, είτε εκατόν πέντε δεν έχει σημασία. Αξία έχει η υγεία της ψυχής.

Χαρά σ' αυτούς πού αντιμετωπίζουν την περίπτωση της ασθενείας με μετάνοια· και είτε ζήσουν είτε όχι, θα είναι έτοιμοι. Ο Κύριος περιμένει. Περιμένει στο φρέαρ του Ιακώβ την κάθε ψυχή, όσο αμαρτωλή κι αν είναι. Περιμένει ν' αδειάσει στο εξομολογητήριο το θολό νερό της ψυχής της και να γεμίσει με νερό καθαρό, ώστε να μη διψάσει στην αιώνια ζωή.

* Ακόμη κι όταν αδικούμεστε να μην παραπονόμαστε. Ευκαιρία είναι.

* Και να μας πουν μια κουβέντα να μή σταθούμε. Ο Κύριος καρφώθηκε πάνω στο

Σταυρό. Κι όμως «εσιώπα». Εμείς γιατί διαμαρτυρόμαστε; 'Αλλωστε «μακάριοι εστε όταν ονειδίσωσιν υμάς».

* Και να αδικείται ακόμα ο πνευματικός άνθρωπος δεν βλάπτεται, όταν δεν μιλάει. Βλέπει τον εαυτόν του καλύτερα, ευχαριστεί τον Θεόν και κοιτάζει μήπως κάποια αδυναμία κρύβεται μέσα του και του κάνει ζημιά στην πνευματική του πορεία.

* Η αδικία πάντοτε χωρίζει εκείνους πού αδικούν από τον δίκαιο Θεό και τους οδηγεί στη χρεωκοπία... Αδικημένοι να είμαστε, για να έχουμε μισθό από τον Θεό.

* Το ωραιότερο και αγιώτερο δώρο του Θεού είναι ο χρόνος της ζωής του ανθρώπου.

* Όταν ταξιδεύουμε, ετοιμάζουμε τις αποσκευές μας. Και αποτελούν βάρος. Οί πνευματικές αποσκευές δεν αποτελούν βάρος. Όσο πιο πολλές είναι, τόσο πιο ανάλαφρο κάνουν τον άνθρωπο. Πούπουλο τον κάνουν. Η αισιοδοξία, η γαλήνη, η αγάπη, η ταπείνωσης... είναι αποσκευές της ψυχής. Όταν υπάρχουν αυτές δεν χωράει ζηλοτυπία, πάθος, μίσος ...

* Αν έχουμε κατά νουν το φέρετρο, τότε τίποτα δεν θα θεωρούμε δικό μας, παρά μόνο το βαλιτσάκι με τα σάβανα, αυτά και μόνο μας ανήκουν τίποτε άλλο.

* Ζωή αγία, καθαρή, αγγελική για τον Ουρανό και την αιωνιότητα. Να το σκεπτόταν αυτό ο άνθρωπος! Χίλια χρόνια κι από την αρχή χίλια χρόνια και πάλι άπ' την αρχή. Μια αρρώστια, μια δοκιμασία, μια κακουχία κάποτε περνάει. Η Αιωνιότητα όμως!... Ο Θεός να φυλάξει και τον πλέον αδύνατον... Αιωνιότης ατέρμονη. Να μας διακατέχει το πνεύμα της αιωνιότητος...

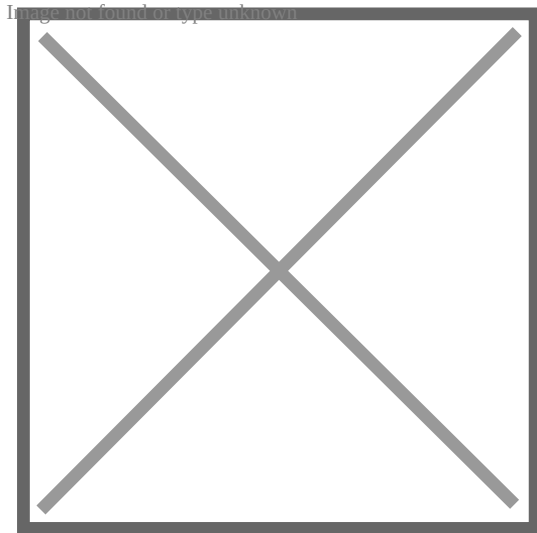
* Να δώσει ο Θεός να βρεθούμε μέσα από την πόρτα του Παραδείσου. Όχι άπ' έξω. Και πολλές φορές από την πόρτα του Παραδείσου θα αηδιάζουμε οποίο γήινο ελάττωμα και αδυναμία μας παρέσυρε. Θα λέμε πόσο ανόητος ήμουν.

* Θέλουμε δε θέλουμε σπέρνουμε στον εαυτό μας. Θέλουμε δε θέλουμε θα παρουσιάσουμε τη σπορά εκεί επάνω. Με αμέλεια, με πείσμα, με λογισμούς, με προσπάθεια προσφέρουμε τον εαυτό μας; Κινηματογραφική ταινία θα είναι η ζωή μας στη μέλλουσα κρίση. Να μας φωτίσει ο Θεός να σπέρνουμε έν Πνεύματι. Λοιπόν, θέλει δε θέλει ο άνθρωπος σπέρνει· πώς θα υπακούσει, πώς θα κοιτάξει, πώς θα απαντήσει, πώς θα εκφραστεί... Τί ωραίο πράγμα να καταλήξει ο άνθρωπος με καθαρή σπορά, καθαρό χωράφι και καθαρή οικοδομή για την αιωνιότητα! Πόση θα είναι η χαρά!

* Δεν μπορεί να συλλάβει η σκέψη μας τί κάνουν οί «Αγιοι για μας πού ζούμε εδώ, στην κοιλάδα του κλαύθμωνος. Τί δεήσεις και τί προσευχές κάνουν οί «Αγιοι για

μας εδώ. Διότι περπάτησαν εδώ πού περπατάμε και εμείς, και συνάντησαν δυσκολίες, πειρασμούς και εμπόδια, πού κι εμείς συναντάμε. Να καταφεύγουμε πάντα στους Αγίους και να ζητάμε έλεος, τις προσευχές και τις ικεσίες τους.

Είδατε οί φίλαθλοι με πόσο πάθος παρακολουθούν τους δικούς τους αθλητάς πού αγωνίζονται στο στάδιο; Λοιπόν, σκεφτόμαστε κι εμείς ότι πάνω από τον Ουρανό παρακολουθούν οί Άγιοι τον αγώνα μας εδώ στη γή και προσεύχονται; Και πόση χαρά δοκιμάζουν όταν νικάμε.

Για τη μοναχική ζωή

- * Δικό μας τάλαντο και πρώτο λαχείο είναι η αγγελική μας κλήσις.
- * Όταν ο άνθρωπος δίνει τον εαυτόν του στο Χριστό, όλος ο ουρανός είναι περιουσία δική του.
- * Μακάριοι όσοι δόθηκαν στον Χριστό· κατέχουν όλη τη γή και τον ουρανό.
- * Η αφιερωμένη ψυχή κάθε μέρα γιορτάζει.
- * Άφθαστο Πανεπιστήμιο το Μοναστήρι.
- * «Ουδέν γλυκύτερον του ουρανίου Νυμφίου». Και όταν αγκαλιάζουμε το Χριστό με όλο μας το είναι χωρίς να αφήνουμε υπόλοιπα, τότε διαποτιζόμαστε κι εμείς άπ' αυτή τη γλυκύτητα.
- * Με κάλεσε ο Κύριος. Και καλούμαι ανά πάσα στιγμή και ώρα να βλέπω τον εαυτό μου και να παραδειγματίζομαι από τις προσωπικότητες τις Ευαγγελικές και τις Αποστολικές και τις Πατερικές. Να έχω κατά νουν όλους εκείνους, όλα τα παραδείγματα αυτά. Να λέει η καθεμιά: Ο Θεός μ' αξίωσε να γίνω μοναχή για να προσπαθώ να παρουσιάζω ομοιότητες με τη ζωή του Ουρανού, με τη ζωή των

αγγέλων, με τη ζωή των Μυροφόρων.

* Η χάρη του Θεού έχει δύναμη, πολλή δύναμη. Κάνει τον άνθρωπο από λαϊκό κληρικό, από είδωλο λάτρη Χριστιανό. Ενισχύει μια ψυχή ν' αφήσει τον κόσμο και να γίνει νύμφη του Χριστού.

* Όταν χειροτονείται ο Πρεσβύτερος του δίνει την παρακαταθήκη ο Αρχιερέυς. Από τον καθένα θα απαιτήσει ο Θεός την ήμερα της κρίσεως την παρακαταθήκη. Για τον καθένα μας όμως είναι η ομολογία και το ναι πού μετά παρρησίας λέγομε. Το «Ναι, τίμιε πάτερ» είναι για το μοναχό η ομολογία. Μας λέει ο Κύριος: Εγώ σου το έδωσα. Εάν εσύ δεν το τίμησες δεν έχεις θέση κοντά μου. Και αυτό αποτελεί το μεγαλύτερο μαρτύριο, τη μεγαλύτερη τιμωρία πού θα υποστούμε... «Εννοούσα, ψυχή μου, γρηγόρησον...» Ο αφιερωμένος άνθρωπος, πού τον κάλεσε ο Θεός, πρέπει να είναι παράδειγμα άγιο και φωτεινό.

* Ο στόχος και η προσπάθεια της κάθε μιας μέσα στο Κοινόβιο δεν είναι να διακριθεί, για να επιδείξει εγωιστικά τον εαυτό της, αλλά η ωφέλεια του συνόλου.

[Συνεχίζεται]